

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: V. T. L., narozený dne X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem,

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 7. 2023, č. j. CPR-17107-3/ČJ-2023-930310-V249,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 7. 2023, č. j. CPR-17107-3/ČJ-2023-930310-V249, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 2. 2. 2023, č. j. KRPU-97596-32/ČJ-2022-040026-SV. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložil žalobci povinnost Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

opustit území členských států Evropské unie (dále jen „EU“), přičemž žalobci stanovil dobu k opuštění území členských států EU do země státního občanství cizince nebo do třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která jej přijme, do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že správní orgány zcela nedostatečně a v rozporu s požadavky § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), posoudily otázku přiměřenosti rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu. Žalobce namítal, že uložené rozhodnutí bude mít nepřiměřené dopady do jeho rodinného a soukromého života, jakož i života jeho rodiny, která žije na území ČR. Přitom jde o rodinu velmi širokou (manželka a 3 nezletilé děti s povoleným pobytem), jejíž celistvost bude realizací napadeného rozhodnutí zcela rozvrácena, když již vzdálenost domovského státu původu od ČR tomu jasně nasvědčuje. Nelze přitom dle žalobce akceptovat argumentaci, že rodina může komunikovat prostřednictvím elektronických zařízení, jako je telefon či „Skype“ a podobně, když tato komunikace nemůže nahradit pozici manžela a otce nezletilých dětí, pokud jde o jeho roli v rámci povinností a zodpovědnosti v rodině. Vycestováním žalobce z ČR přitom nedojde k poškození pouze jeho samotného, ale zejména ostatních členů rodiny. Takto dotčen je v daném případě tedy nejlepší zájem jeho dětí, jenž je pod ochranou Úmluvy o právech dítěte. To vše navíc za situace, kdy manželka žalobce a matka nezletilých dětí v ČR podniká, kdy vede dva obchody, čímž materiálně zajišťuje chod rodiny a je to právě žalobce, kdo se především aktuálně stará o domácnost a nezletilé děti, když on sám nemůže na území pracovat. Děti jsou přitom na žalobci citově zcela závislé a jeho nucené vycestování by bylo pro ně zcela dramatickým zásahem do jejich soukromého života, a jistě zásahem, který není v jejich zájmu, přičemž předmětný zájem v daném případě evidentně převažuje nad zájmem veřejným na opuštění území ČR, resp. EU žalobcem, vzhledem k jeho předchozí, již neaktuální trestnou činností.
3. Zdůraznil, že vycestování celé rodiny do Vietnamu by bylo přinejmenším problematické, protože veškeré jejich zázemí je situováno v ČR a v rodné zemi mají jen pár příbuzných, se kterými neudržují kontakt. Uvedl, že jeho manželka by nevycestovala, protože podnikatelskou činnost, kterou zajišťuje rodinu, nemůže přesunout do Vietnamu – tam by rodinu neuživila. Žalobce i jeho rodina strávila v ČR podstatnou část svého života. Ačkoli si tedy skutečně svou situaci zavinil žalobce sám svým protiprávním jednáním v minulosti, nelze pominout skutečnost, že veškerý jeho rodinný i soukromý život existuje nyní toliko na území ČR, přičemž tyto vazby jsou velmi intenzivní, přičemž jejich porušení nepochybně bude mít dramatické dopady do rodinného a soukromého života. Důvodem vydaného rozhodnutí přitom není trestná činnost žalobce v minulosti, ale nelegální pobyt. Jestliže tedy rozhodnutím o povinnosti opustit území EU je vyjádřen zájem státu na tom, aby bylo ukončeno protiprávní jednání žalobce spočívající v jeho nelegálním pobytu, nutno oponovat tím, že tento nelegální pobyt byl motivován snahou setrvat se svou rodinou, přičemž vycestováním žalobce z území dojde k jistému rozvrácení rodiny. Zdůraznil, že jeho návrat, pokud z území ČR vycestuje, zpět není aktuálně právně možný, neboť má nadále záznam v trestním rejstříku, a i jinak jej nelze garantovat, a již vůbec ne v přiměřené době tak, aby bylo možné minimalizovat dopady na jeho nezletilé děti a jeho vztah s manželkou.

Vyjádření žalované k podané žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a shromážděný spisový materiál. Po seznámení se s obsahem žaloby konstatovala, že žalobce neuvedl v žalobě žádné nové skutečnosti, s nimiž by se v napadeném rozhodnutí nevypořádala. Zdůraznila, že neshledává ve svém postupu pochybení, a trvala na tom, že postupovala v souladu s platnou právní úpravou a aktuální judikaturou.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
6. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce pobýval na území ČR od roku 2007 na základě víza k pobytu nad 90 dnů a poté od roku 2008 na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Od roku 2014 byl žalobce držitelem povolení k trvalému pobytu. Toto povolení bylo ukončeno v roce 2019 z důvodu, že byl žalobce opakovaně pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Správní orgán I. stupně rozhodl rozhodnutím ze dne 14. 4. 2021, č. j. KRPU-148654-61/ČJ-2019-040026-SV, o povinnosti žalobce opustit území EU, proti němuž se žalobce odvolal, přičemž jeho odvolání bylo zamítnuto a následně podaná žaloba byla odmítnuta. Rozhodnutí o povinnosti opustit území nabylo právní moci dne 7. 1. 2022. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobci byl vydán výše uvedený výjezdní příkaz č. X s platností od 8. 1. 2022 do 8. 3. 2022. Žalobce tedy pobýval na území ČR bez oprávnění k pobytu v době od 9. 3. 2022 do 15. 6. 2022, neboť nevycestoval z území ČR v době platnosti uvedeného výjezdního příkazu s platností od 8. 1. 2022 do 8. 3. 2022, který byl žalobci vydán správním orgánem I. stupně v návaznosti na předchozí pravomocné rozhodnutí o povinnosti opustit území EU. Žalobce dále podal žádost o stanovení nové lhůty k vycestování, které nebylo vyhověno, a žalobce tak byl povinen vycestovat do 8. 3. 2022, což neučinil, a dne 15. 6. 2022 se dostavil na pracoviště správního orgánu I. stupně, aby svůj neoprávněný pobyt vyřešil. Dne 15. 6. 2022 zahájil správní orgán I. stupně řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. V průběhu řízení bylo správním orgánem I. stupně zjištěno, že žalobce na území ČR žije ve společné domácnosti s manželkou a třemi nezletilými dětmi (dvě dcery a syn), kdy všechny tyto osoby jsou držiteli oprávnění k trvalému pobytu na území ČR. Správní orgán I. stupně po provedeném zhodnocení přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců dospěl k závěru, že uložení správního vyhoštění žalobci by s ohledem na jeho rodinné příslušníky představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, a proto dle § 50a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odst. 5 zákona o pobytu cizinců překvalifikoval řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území EU podle § 50a odst. 2 písm. b) téhož zákona. Po zvážení všech okolností a zjištěných skutečností dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že v daném případě bude rozhodnutí o povinnosti opustit území EU přiměřeným opatřením. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které následně doplnil. Poté žalovaný vydal napadené rozhodnutí.

8. Z obsahu správního spisu dále plyne, že žalobce při výslechu dne 20. 9. 2022 vypověděl, že v ČR má malé děti, které jej potřebují. Rovněž manželka jej potřebuje při práci. Uvedl, že starší dcera chodí ještě na kroužky mimo školu, kam ji musí doprovázet, neboť jsou v Karlových Varech. Zdůraznil, že v ČR žije dlouho, veškeré vazby má zde, ve Vietnamu má pouze matku, která má nového přítele, se kterým žije. Ve Vietnamu má ještě sestru, která má svou rodinu. Popsal, že ráno připraví dětem snídani, 2 děti odvede do školy, poté otevře prodejnu. Odpoledne děti vyzvedává, nejmladší syn je s matkou, a když někde potřebují, tak je odveze. Uvedl, že manželka má řidičský průkaz, ale když je syn nemocný, musí s ním manželka sedět vzadu. Popsal, že nejstarší dcera chodí na základní školu a nejmladší chodí do mateřské školy ve Vejprtech. Vypověděl, že s manželkou oba pracují v prodejně, kde mají otevřeno od pondělí do neděle od 8 do 20 hodin. Občas otevírací dobu zkrátí, když jsou děti nemocné. Uvedl, že manželka má rodičovský příspěvek. Popsal, že má hepatitidu typu B, a to 7 let. Musí na krev 1x za 6 měsíců a na kontrolu také 1x za 6 měsíců, léky bere každý den ráno.
9. Dále byl proveden výslech manželky žalobce paní T. T. D., nar. X, a to dne 25. 10. 2022. Ta vypověděla, že v ČR má celou rodinu, manžel má doma maminku, tatínek mu umřel, přičemž matka manžela má novou rodinu, manžel má ve Vietnamu ještě sestru. Uvedla, že má v ČR otce i matku, ve Vietnamu nemá nikoho. Konstatovala, že manžel je zdravý, léčí se s hepatitidou typu B. Popsala, že druhá dcera měla křeče, když byla malá, tak se musí sledovat. Byla na vyšetření hlavy, zatím nic nezjistili, jezdí jednou za půl roku na kontroly do Ústí nad Labem. Zdůraznila, že by nezvládla péči o děti sama bez manžela, přičemž o nejmladší dítě se v péči s manželem střídají. Uvedla, že v současné době se její otec bude léčit s nádorem mozku ve Vietnamu a z tohoto důvodu nutně cestovala za ním. Uvedla, že rodiče budou přes zimu Vietnamu, protože tam jezdí kvůli teplu, neboť matka má nemocná kolena, tak jí zimy tady nedělají dobře. Vypověděla, že na bydlení domácnost platí 25 000 až 30 000 Kč měsíčně, prodejny má v nájmu, ty platí zvlášť.
10. Podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že *„[r]ozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.“*
11. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Soud k obecné námitce žalobce o porušení § 3 správního řádu konstatuje, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn s ohledem na předmět řízení, neboť ve správním řízení bylo rozhodováno o povinnosti žalobce opustit území členských států EU. Nejlepší zájem žalobcových dětí byl v rámci uvedeného řízení hodnocen sekundárně ve vztahu k hlavnímu předmětu řízení, čemuž odpovídal i rozsah skutkových zjištění. V řízení bylo zjištěno, že s dětmi žalobce žije v Česku i jejich matka, a tudíž v případě vycestování žalobce z ČR nehrozí, že by děti žalobce zůstaly v Česku bez pečující osoby, nebo že by byly nuceny opustit území společně s žalobcem. Zároveň nebyla rodinná situace žalobce a jeho rodiny správními orgány zpochybněna. Správní orgány tak ve vztahu k nezletilým dětem žalobce vycházely z výpovědi žalobce a jeho manželky, přičemž platí, že základním nástrojem k dostatečnému zjištění skutkového stavu je právě výslech cizince a druhého rodiče nezletilých dětí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 Azs 343/2019-37, body 26 až 28; a ze dne 25. 9. 2020, č. j. 4 Azs 171/2019-25, bod 22). Soud dále uvádí, že žalobce měl ve správním řízení dostatek možností, aby uvedl skutečnosti svědčící v jeho prospěch a ve prospěch jeho dětí, přičemž takové skutečnosti mohl uvést i v řízení před soudem. To žalobce učinil a řádně popsal, zejména při jeho výpovědi ve správním řízení, jeho rodinnou situaci, přičemž jeho rodinné poměry plynou též z výsledku jeho manželky. Za důležitý v této souvislosti soud shledává fakt, že žalobce o svém soukromém či rodinném životě nad rámec již dříve rekapitulovaného v průběhu správního řízení, jakož i řízení soudního, nic dalšího neuvedl. S těmito skutečnostmi tedy správní orgány ve svých rozhodnutích pracovaly, resp. tyto byly seznatelně hodnoceny. Žádné další konkrétní skutečnosti (ať už ve prospěch, či neprospěch žalobce), které by byly pro daný případ relevantní, nevyplynuly jak z tvrzení žalobce, tak ani z obsahu správního spisu. Správními orgány zjištěný skutkový stav proto soud shledal dostatečným pro vydání jejich rozhodnutí.
13. Poté se soud zabýval stěžejními námitkami žalobce, které spočívaly v tom, že správní orgány nesprávně vyhodnotily dopad jejich rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života a rodinného života jeho rodinných příslušníků.
14. Soud předně uvádí, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajícího na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na absenci zákazu opětovného vstupu na území po určité období méně intenzivní. Samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby, tak automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat cizince do ČR) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 296/2018-35, bod 17).
15. Hledisko nejlepšího (nejvlastnějšího) zájmu nezletilých dětí má důležitý procesní význam a správní orgány a soudy musejí věnovat dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny v konkrétní věci definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem; a tuto úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, body 39 až 42 a judikatura ESLP tam citovaná; obdobně též rozsudek ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28). Jinak řečeno, zájem nezletilých dětí je sice důležitý. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pro úvahu o přiměřenosti rozhodnutí vzhledem k rodinnému životu rodiče-cizince; kritérium nejlepšího zájmu dítěte je však jen jedním z vícera zájmů, které je potřeba zvažovat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019-33, publ. pod č. 4034/2020 Sb. NSS, bod 29). Účelem řízení v pobytových či azylových věcech, týkají-li se rodiče, totiž není přímo upravit práva nebo povinnosti jeho nezletilého dítěte. Hledisko nejlepšího zájmu tedy není rozhodujícím či zásadním kritériem; přesto je ale jedním z vícera významných kritérií (nález Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19, body 52 a 53).

16. Je-li ve věci zjištěna závažnost zásahu do cizincova rodinného života a vymezen zájem jeho nezletilých dětí (který se nemusí shodovat s cizincovým zájmem), je potřeba pojmenovat konkurující veřejný zájem. Teprve poté je možné je vzájemně poměřit. Je přitom možné, že uložení povinnosti opustit území členských států EU cizinci, který v ČR pobývá neoprávněně, bude ve veřejném zájmu na udržování pořádku v ČR skrze určování podmínek pobytu cizinců (po jejichž porušení přichází negativní následek).
17. Soud zhodnotil soukromý a rodinný život žalobce na území ČR z pohledu shora uvedených kritérií, poměřil jej s veřejným zájmem ČR na dodržování platných právních předpisů týkajících se pobytu cizinců na jejím území, který žalobce porušil svým dlouhodobým pobytem na území ČR bez řádného pobytového oprávnění, opakovaným páčáním trestné činnosti a nerespektováním uloženého správního opatření, a konstatuje následující skutečnosti.
18. V případě žalobce je nutno konstatovat, že ten na území ČR pobývá dlouhodobě (od roku 2007) a od roku 2014 byl dokonce držitelem povolení k trvalému pobytu. Toto povolení mu však bylo zrušeno v roce 2019 z důvodu, že byl opakovaně pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Od tohoto roku, tedy od roku 2019, žalobce nedisponuje žádným pobytovým oprávněním. Na základě jeho neoprávněného pobytu mu byla v roce 2021 uložena povinnost opustit území členských států EU podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Pobytová situace žalobce tudíž začala být nejistá již v roce 2019, kdy přestal být na území ČR držitelem pobytového titulu; od této doby musel žalobce počítat s nepříznivými následky související s jeho pobytem bez řádného pobytového titulu a možnost, že bude muset z území ČR vycestovat za účelem legalizace jeho dalšího pobytu v ČR, což se negativně projeví i v jeho rodinném životě.
19. Pokud jde o nejlepší zájem dítěte, můžeme v tomto ohledu hovořit o zájmu dětí žalobce žít se svým otcem, a vyrůstat tak v úplné rodině. Tento zájem je však do značné míry narušován opakovaným nelegálním pobytem žalobcem na území ČR bez řádného povolení k pobytu, v minulosti páchanou trestnou činností a nerespektováním dříve uloženého opatření v podobě povinnosti opustit území členských států EU, která měla sloužit k vycestování žalobce a vyřízení jeho pobytového oprávnění na území ČR, aby mohl žít v ČR se svou rodinou; od těchto skutečností nelze při posuzování nejlepšího zájmu nezletilých dětí odhlížet. Soud dále podotýká, že děti žalobce nejsou závislé výlučně na jeho péči a ani nevyžadují speciální či výjimečnou péči či přístup. O děti se může starat především žalobcova manželka, která také hradí veškeré náklady celé rodiny. Manželka žalobce ve správním řízení výslovně uvedla, že veškeré náklady rodiny (včetně nákladů na bydlení) hradí z příjmů plynoucích z její živnosti, neboť provozuje dvě prodejny. Fakticky tedy nezletilé děti nejsou na žalobci zcela závislé. Pokud jde o hloubku emočního vztahu dětí k žalobci, nemíní soud v tomto ohledu jejich vzájemné vztahy jakkoli zlehčovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. Je zřejmé, že v důsledku rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU jistě budou muset všichni členové rodiny žalobce na omezenou dobu pozměnit dosud zažitý každodenní způsob života spojený s přerozdělením úloh každého z nich, tato skutečnost však není natolik zásadní, aby mohla být považována za nepřekonatelnou překážku pro jejich budoucí společné soužití, které potom může být realizováno v souladu s právním řádem ČR jako hostitelské země. Soud dodává, že v případě dočasného odloučení jednoho z rodičů musí rodina (jedno zda sama nebo za pomoci příbuzenstva či známých) rodinný život přeuspořádat tak, aby taková dočasná změna na děti dopadala co nejmenší měrou. Soud dále poznamenává, že i nezanedbatelné množství nezletilých dětí českých občanů je vystaveno tomu, že žijí pouze s jedním rodičem (samoživitelem) a i takové rodiny se s tímto nepříznivým faktem musí vypořádat. Soužití nezletilých dětí toliko s jedním rodičem tak v dnešní společnosti není něco, co by bylo zcela neobvyklým jevem, se kterým se nelze vyrovnat. Soud též zdůrazňuje, že Úmluva o právech dítěte v žádné části nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě; naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty (srov. čl. 9 odst. 4 či čl. 10 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte).
21. Nezletilé děti žalobce mohou po nezbytnou dobu, kdy bude žalobce muset v důsledku povinnosti opustit území členských států EU a vyřídít si potřebné pobytové oprávnění v zemi původu, setrvat na území ČR se svou matkou. Vzhledem k již dlouhodobé konsolidaci situace na zastupitelském úřadě v Hanoji spojovanou s nefunkčností tzv. Visapointů by nemělo jít o nijak trvalé odloučení rodiny, ale pouze o její dočasné rozdělení z důvodu legalizace pobytu jednoho z jejích členů. Bude tak do určité míry záviset na aktivitě žalobce, kdy se mu podaří svou situaci vyřešit. Není tak pravdou, že by děti žalobce musely vycestovat z území ČR do Vietnamu, a opustit tak zemi, v níž žijí, či že by musely ukončit vzdělávání na území ČR; takový požadavek vůči dětem žalobce a jeho manželce správní orgány nevznesly.
22. Soud proto uzavírá, že žalobce má na území ČR rodinu - manželku a tři nezletilé děti, o něž se žalobce spolu s manželkou stará. Pokud jde o dcery žalobce a jeho manželku, v tomto směru soud zdůrazňuje, že ty již musely několikaměsíční odloučení od žalobce již absolvovat, neboť ten byl od 6. 5. 2014 do 18. 3. 2015 ve vazbě a od 31. 3. 2017 do 5. 1. 2018 ve výkonu trestu odnětí svobody, a po tuto dobu tak tito rodinní příslušníci nebyly se žalobcem v každodenním osobním kontaktu. Manželka žalobce tudíž z důvodu výkonu vazby a trestu odnětí svobody žalobce tedy již v minulosti musela sama zvládnout péči o dcery i výkon podnikatelské činnosti současně. Soud pak ve vztahu k nejmladšímu dítěti žalobce zdůrazňuje, že žalobce si rodinu o syna, který se narodil 22. 1. 2021, rozšířil již s vědomím svého protiprávního pobytu (od roku 2019 mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu), a musel tak dopředu počítat s tím, že i přes narození syna bude nucen opustit území ČR z důvodu legalizace svého pobytu.
23. Soud také zdůrazňuje, že nezletilé děti žalobce mohou po nezbytnou dobu, kdy bude žalobce muset vycestovat za účelem vyřízení potřebného pobytového oprávnění v zemi původu, setrvat na území ČR se svou matkou. Vzhledem ke konsolidaci situace na zastupitelském úřadě v Hanoji spojovanou s nefunkčností tzv. Visapointů by nemělo jít o nijak dlouhodobé odloučení rodiny, ale pouze o její dočasné rozdělení z důvodu legalizace pobytu jednoho z jejích členů. Bude tak do určité míry záviset na aktivitě žalobce, kdy se mu podaří svou situaci vyřešit. Jelikož dopady do soukromého a rodinného života v důsledku opuštění území nelze vyhodnotit jako nepřiměřené, neshledal soud rozhodnutí správních orgánů za rozporná s čl. 32 Listiny základní práv a svobod, čl. 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte, čl. 8

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ani s čl. 5 odst. 5 směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny.

24. Lze doplnit, že povinnost opustit území členských států EU či podmínka osobního podání žádosti nijak nezpochybňuje ani neeliminuje právo na sloučení rodiny ani práva vyplývající z Listiny a Úmluvy o právech dítěte. Nutno připomenout, že žalobce pobýval na území ČR nelegálně, tedy vlastním zaviněním se ocitl v situaci, kdy musí respektovat pravidla pro získání pobytového oprávnění z pozice cizince, který nemá na území ČR pobyt legalizován. Důsledkům takové situace jsou pak vystaveny i nezletilé děti žalobce. Nemůže tak být dotčen ani zájem dítěte garantovaný článkem 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte, když žalobce vědomě pobýval na území ČR bez pobytového oprávnění. Je na žalobci a jeho manželce, aby uspořádali osobní záležitosti tak, aby se chodu rodiny odcestování žalobce na přechodnou dobu dotklo co nejméně.
25. Soud směrem k žalobci uvádí, že by si měl uvědomit, že zákon o pobytu cizinců jako s pravidlem počítá s osobním podáním žádosti u příslušného zastupitelského úřadu. Žalobce tedy měl již v minulosti po ztrátě trvalého pobytu počítat s tím, že bude muset vycestovat do Vietnamu, neboť jeho zákonnou povinností je osobně podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na zastupitelském úřadu a že s touto povinností, která má sloužit k získání pobytového oprávnění, budou spojeny finanční náklady související s vycestováním z ČR do Vietnamu a i s tím spojené časově omezené odloučení od jeho rodiny. Uvedené důvody tak nemohou založit nepřiměřenost rozhodnutí správních orgánů.
26. Soud proto shrnuje, že v případě vycestování žalobce do země původu dojde po omezenou dobu k zásahu do jeho rodinného a soukromého života, půjde však z hlediska legalizace jeho pobytu o nezbytný a naprosto minimální důsledek jeho protiprávního setrvávání na území ČR. Soud se tudíž shoduje se správními orgány v tom, že rozhodnutí o povinnosti opustit území sice představuje určitý zásah do soukromého a rodinného života žalobce, ovšem s ohledem na to, že jde o v podstatě nejmírnější opatření pro cizince neoprávněně pobývajících na území ČR, které není spojeno se stanovením doby, po kterou je cizinci vstup na území ČR zakázán, lze tento zásah považovat za přiměřený. Soud proto s ohledem na již uvedené uzavírá, že v daném případě převážil zájem na povinnosti žalobce opustit území členských států EU nad zájmem na zachování jeho soukromého a rodinného života, přičemž zásah do soukromého a rodinného života žalobce nebude s ohledem na všechny okolnosti případu nepřiměřený. Žalobce je mladý dospělý muž, přičemž v průběhu správního řízení nevyplynuly žádné skutečnosti svědčící o nemožnosti jeho přesunu do domovské země. Dopady rozhodnutí na děti žalobce se nijak nevymykají tomu, co lze v podobných případech s ohledem na předchozí páchaní trestné činnosti a dlouhodobý nelegální pobyt na území ČR očekávat. Péči o děti může stejně jako v minulosti po dobu výkonu vazby a trestu odnětí svobody žalobce zajistit jejich matka a dle obsahu spisu nemají děti žádné zvláštní potřeby, které by vyžadovaly ze strany žalobce mimořádnou péči.
27. Žalobu soud tedy vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 22. května 2024

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.